

УДК 821.162.1
С80

Перекладено за виданням:
Małgorzata Starosta. Komu zginął trup? —
Warszawa: Wydawnictwo Mięta Sp. z o.o., 2024
ISBN: 978-83-67690-97-3

Староста Малгожата

С80 Чиє тіло зникло?/ Малгожата Староста : пер. з польської О. Лапченко — Харків: «Koral books», імпринт ТОВ Видавництво «Ранок», 2026. — 240 с.

ISBN 978-617-8775-03-2

Єремій Органек хотів дивитися на машини, а Лінда Міллер — просто відпочити. Натомість вони отримали театральне вбивство, що є точним віддзеркаленням скандального злочину столітньої давнини. Тепер патологоанатому, історикині та поліції доведеться з'ясувати, як пов'язані сучасний переписувач та барокова Венера, і чому в цій грі невинною жертвою став колишній друг Лінди.

УДК 821.162.1

Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.

Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

© Małgorzata Starosta, 2024
© О. Лапченко, переклад, 2026
© Я. Мартин, дизайн обкладинки, 2026
© Koral books, 2026
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2026

ISBN 978-617-8775-03-2

1

ДОКТОРЕ, ТИ ГЕНІЙ!

Цього літа осінь не втомлювалася дивувати. Саме так — не втомлювалася: як почалася п'ятого липня, так і в середині серпня навіть не думала відступати. Хіба що день чи два можна було лишити парасоллю вдома, але загалом — суцільна мряка й безнадія. Єремій Органек уважно дослухався до тривожних повідомлень ІМВГ (Інститут метеорології та водного господарства), які розповідали про певні відрізки Одри, де рівень води перевищив критичну позначку, — і подумки подякував, що свого часу виїхав із Сехніце. Повторення повені дев'яносто сьомого він, звісно, не чекав, але хто їх там знає... Так само, як і зі смертю, тільки навпаки: людина наче розуміє, що помре, а однаково дивується, коли та мить настає.

Тож Єремій хотів бути готовим завжди. Ніколи не вдягав порваної білизни чи полинялих футболок — обличчя Едді з Айрон Мейден мусило бути чітким, щоб не виникало жодних сумнівів, яку саме музику слід буде заграти в його останню подорож. Здавалося б, очевидна річ, але краще пересвідчитися.

Спогад про липень дев'яносто сьомого року раптом повернув його думки до однієї особи — тієї самої, що не раз казала, ніби народилася одразу після того, як місто винищило орди щурів, що в ньому господарювали.

Лінда Міллер. Зухвала, надто говірка, запальна, нестерпна — і водночас неймовірно цікава історикиня, для якої будь-яка проблема була лише черговою пригодою у великій мандрівці, що зветься життям. Вона цілком могла б бути його донькою, якби він коли-небудь дозволив собі мати дітей. І все ж вони утворювали чудовий дует — розумілися, як мало хто. Цей факт завжди дивував Єремія, не кажучи вже про те, що йому справді подобалося її товариство, особливо відколи він навчився «вимикати звук» і не слухати нескінченний потік її слів.

За кілька днів у неї мав бути день народження, а Органек досі не вигадав, що ж подарувати. Щось вона там жартувала, мовляв, непогано було б дістати мозок серійного вбивці для дослідження, але він не сприйняв це серйозно. Та якщо й далі нічого не придумає — доведеться, мабуть, таки пошукати якийсь...

Він допив каву, сполоснув горнятко й ледве встиг витерти руки, як телефон заграв «Can I Play with Madness?» — мелодію, яку Лінда сама встановила на свій номер.

— Гей, Єремію! — пролунав її голос, щойно він натиснув «прийняти». — Ти ж пам'ятаєш, що в мене скоро день народження?

Єремій застогнав і закотив очі. Забути про день народження Лінди Міллер було неможливо — навіть якби дуже захотів.

— Авжеж, пам'ятаю, — чемно відповів він. — Доброго ранку, Ліндо.

— О, ранку доброго, навіть дуже доброго! — защебетала вона. — Що робиш наступної суботи?

— Наступної суботи?..

— Це буде саме двадцять шостого, — перебила його Лінда, чудово знаючи, що Єремій звик мислити точними датами.

— Ах так... двадцять шостого я вирушаю на виставку.

— О! — у голосі міс Міллер виразно прозвучало розчарування, змішане з подивом.

— А чому питаєш?

— Хотіла запросити тебе на вечірку... але якщо ти виїжджаєш, то, мабуть, нічого не вдієш.

— Дуже шкода, я чекав на цю поїздку майже чотири роки. Пандемія, хвороба, зниклі тіла — сама розумієш...

— Авжеж, розумію. Трохи сумно, але розумію. Зажди! — вигукнула вона раптом, ніби її осяяло небесне прозріння. — Ти ж не про ту саму виставку?!

Органек не зовсім второпав, що за «та сама виставка», але його інтуїція насторожено відгукнулася.

— Це... можливо. Якщо ти маєш на увазі виставку колекційних автомобілів.

— О, так! Ну звісно! Як же я раніше не здогадалася! Ти ж божеволієш від машин! Іду з тобою!

— Щ... що? — запнувся він, приголомшений. — Я... як це — їдеш? А твоя вечірка?

— До біса ту вечірку! Хочу побачити всіх цих красунь, погладити кузов, доторкнутися до оббивки...

— Боюся, у реальності це має трохи менш романтичний вигляд, Ліндо, — спробував урятувати ситуацію Єремій. — Повно нудних чоловіків, що теревенять про нудні речі: різновиди двигунів, посилення корпусу та інші «приємності». Занудишся там до... — він ледве стримався, щоб не сказати «до смерті». — До нестями.

— Маячня! Хіба дитина може нудьгувати у фабриці Віллі Вонки? Це буде найчудовіший день народження в історії світу! Ти — геній!

Органек кліпнув кілька разів; від несподіванки в нього пересохло в горлі, тож замість осмисленої відповіді він видав щось нечленороздільне — але Лінда вже не слухала. Вона ще кілька разів цмокнула в слухавку на знак подяки й роз'єдналася.

— Ага... Ти справді геній, Єремію, — прошепотів він, дивлячись на екран телефона. — Принаймні мозку шукати не треба. І на тому дякую.

Час — річ дивовижна. Він уміє бездоганно грати на людських нервах: то тягнеться, наче жувальна гумка, то раптом вислизає крізь пальці.

Єремій рідко над цим розмірковував — уважав час фізичною константою, яку неможливо змінити. Та останні дні змусили його переосмислити свій світогляд.

Поглинутий справами, він лише в останню мить збагнув, що день народження Лінди настав точно тоді, коли й мав настати — і проти цього він нічого не мав. Дивувало інше: як швидко цей день підкрався — і як геть не готовим він його застав.

Закінчивши заповнювати документи, що стосувалися останнього розтину — нещасного, який надто буквально сприйняв принцип «пішохід має перевагу на переході», — Єремій зробив належні водні процедури, перевдягнувся у цивільний одяг і з виразом побитого пса залишив лікарняне крило, де працював.

Не маючи чіткої мети, він і сам не помітив, як ноги занесли його просто до їдальні — володіння пані Хелени.

— Охо-хо, знала я! — пирхнула пишна жінка, розставляючи чергові страви на буфеті.

— Перепрошую? — Органек кліпнув, не розуміючи. — Що саме ви знали, пані Хелено?

— Що приказка «з ким поведешся, таким і сам станеш» — чиста правда! — оголосила вона з таким пафосом, ніби виголошувала присуд. — Сидить доктор серед тих своїх небіжчиків, оточує себе трупною атмосферою, то й не диво, що йому життя з лиця вивітрилося. Блідий, очі бігають, як у кішки в лютому... А колись же був такий вродливий чоловік! Ех, шкода хлопця!

— Невже аж так погано? — Єремій опустився на стілець і спер голову на руки. — Ех, пані Хелено, здається, я старію...

— Дивно було б, якби молодшав, — відрізала вона, окинувши його оцінювальним поглядом.

Потім відсунула тацю, щось дістала з-під прилавка — і за мить перед ним стояла тарілка з трьома рум'яними рогаликами з трояндовим варенням. Тим часом кавомашина, видаючи звуки, ніби перфоратор, змелювала зерна.

— Ну от, хай доктор підкріпиться, бо на голодний шлунок про проблеми не поговорити.

Очі Органека спалахнули життям, а бліде обличчя набрало здорових барв. Він майже стрибнув до прилавка, вихопив тарілку і вже за мить хрумтів рогаликом, насолоджуючись смаком.

— Господи, як смачно, — промимрив із набитим ротом, коли пані Хелена поставила перед ним чашку ароматного еспресо й без запрошення вмостилася навпроти.

— Тільки не подавіться, пане докторе, — застерегла вона добродушно. — Бо всі тут зайняті пацієнтами, а я рятувати можу хіба що тістечка. Ну, розповідайте — що за проблема?

— Та, дрібниця, — відмахнувся Єремій, розсипаючи крихти.

— Жінка?

— Так би мовити...

— Не хоче вас?

— Борони боже, сподіваюся, що ні! — вигукнув він і так різко втягнув повітря, що справді почав кашляти.

Пані Хелена ляснула його двічі по спині, рятуючи життя — принаймні теоретично.

— То, може, це ви її не хочете? — не відступала вона.

— У жодному разі! — запевнив, витираючи сльози. — Тобто... хочу, але лише як подругу. Розумієте, пані Хелено...

— Ага, розумію, — кивнула вона, склавши руки на пишних грудях і глянувши на нього спідлоба. — А я ж усім казала, що ви — справжній джентльмен, мрія кожної жінки! А виходить, ви просто свинюка, пане докторе.

На щастя, їдальня була порожня. Час відвідин давно минув, пацієнти — ті, що живі, — готувалися до вечері,

а лікарі — до дому. Тож ніхто, окрім пані Хелени, не бачив, як Єремій Органек почервонів, захекався, розкрив рота, мов короп, і даремно намагався знову вдихнути повітря.

— Щ... що ви сказали? — ледве видушив із себе Єремій після кількох невдалих спроб. — Св... свиня?

— Авжеж, — підтвердила пані Хелена, навіть не кліпнувши. — Хоч ні, не свиня. Кнур. Бо свині, пане докторе, — розумні й добрі створіння. А ви поводитесь, як грубий, безсоромний кнур.

— Але... чому ви так кажете?! — вигукнув він, збентежений до краю.

Пані Хелена нахилилася над столом, насупила брови й тицьнула пухким пальцем йому просто в груди:

— Бо лише кнур користується жінкою, а потім відбирає в неї жіночність! «Дружба», бач, йому! А коли знову закортить, то що — дружба з бонусами, так?!

Якби вона дістала з-під прилавка бейсбольну биту й почала гамселити його по голові, Єремій, мабуть, не відчув би більшого шоку. Йому й справді захотілося себе щипнути, щоб переконатися, що це не сон.

— Та я ж не хочу від Лінди жодних... бонусів, — прохрипів він, хапаючись за голову. — Просто гадки не маю, що їй подарувати на день народження. А щось же треба... Хочу показати, що вона для мене важлива, тільки... я в цьому безнадійний. Якщо чесно, здається, я ніколи в житті не купував подарунка жодній жінці.

Цього разу вже пані Хелена на мить отетеріла, але, як кожна розумна жінка, швидко опанувала себе й миттю збагнула, у чому справа.